

ХАРТА КРЕЈНА ПРЕБИЈАЈУ НА ПАЛУБИ

Дух дрхти у тамној кабини.
Треба, дакле, плесати, или ако и не
то, главе наслоњене на гвоздену ограду
причекати, можда се врати. Јер све

је тако једноставно. Узмеш у руку
птицу, потом је стискаш све док
не постане сасвим мека. О повере-
њу више од овога тренутно не могу

рећи; ваљда и ово вреди чему, али
не обраћају пажњу на мене. И опет
не пазе, премда сам баш код

суштине. Мислим да дух дрхти у
тамној кабини, док раскрварено тело
шутирају по палуби.

ПОСЛЕДЊА ЗОРА У ОРИСАБИ

Немам нимало воље да одговорим
на питање шта значи опроштај, али све
ћу ја то полако сварити, као да сам
желудац једног повећег тела, и да

сам се тек сад тога сетио. Разрешућу
зору, сав подругљиви смех, све на-
прегнуте мишиће. Док крај мене гледају
излазак сунца, прснућу им тихо

по лицу – рецимо да се ја тако
опраштам. *Немилосрдно је морско дно,*
рекох једном, али је онда површина

још немилосрднија. Заиста, немам
шта рећи о опроштају; брод се, као каква
страшљива животиња, напречац затресе.

ХАРТ КРЕЈН СЕ БАЦА ПРЕКО ГРАНИЦЕ

Бродим по води, али нема другог
лица, одавно се већ са мене спрало
све што се волети да, премда је то још
увек премало за оправдање. Иза мене је

стално онај што би могао бити мој одраз.
Нас двојица смо несхватљиво далеко
један од другог, јер се даљина
може мерити једино презиром.

Друго не збори, али ово стално изнова,
док ми се тежиште не преврне преко суштине;
од сад то зовимо једноставно

границом, али се немојмо хватати за њу.
Скачемо обојица, али ја пљускам,
слушамо, како сам пристижем.

КАПЕТАН ОРИСАБЕ ЗАУСТАВЉА БРОД

Ни облак ни птица не бацају сену на нас,
па опет је мрачно као у каквом напуштеном
телу. Признајем, мене је одувек и
занимала само акција, ароганција

напретка, а сад ћу ипак
зауставити машине. Неко
је нестао, неко се бацио
преко границе, кажу, и ја затварам

очи на неколико секунди. Има ли
веће слободе од те?
Али узалуд покушавам да замислим,
превише је звукова, прежидак је простор ту горе.
У сенци беспрекорног потонућа
командом прикривам збуњеност.

МОРНАРИ ПОЛАЖУ КОВЧЕГ ХАРТА КРЕЈНА НА ОДАР

Нема више оног од ког се опраштамо, али
се нисмо због њега ни окупили, као што
се ни он није због нас бацио у воду.
Срели смо се негде на сецишту

похотности и самољубља, али отуд
само један од нас двојице може
продужити. Страховита празнина
тренутка који је пред нама, будућност,

тек се порицањем може утешно
испунити, само што ми још
имамо обавезе. Пуштамо на слободу

један ковчег, а потом, као они
који још увек верују у разумевање,
ширимо се попут радосне вести.

(Са мађарској превео **Иван Павичић**)